

INFO

CYKLUS CHRÁMOVÝCH KONCERTŮ MĚLNÍK 2013

Chrám sv. Petra a Pavla

neděle 14. července 2013 od 16 hod.
ALŽBĚTA POLÁČKOVÁ - soprán
DUO RENAISSANCE

neděle 4. srpna 2013 od 16 hod.
JAROSLAV PELIKÁN - flétna
JAROSLAV NOVÁK - kytara

neděle 25. srpna 2013 od 16 hod.
PRAŽSKÝ BAROKNÍ SOUBOR

neděle 15. září 2013 od 16 hod.
ENSEMBLE INÉGAL

*Dobrovolné vstupné
je Vaším příspěvkem na*

**Projekt obnovy varhan chrámu
sv. Petra a Pavla v Mělníce**

**KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE**

**PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2013**

05.07. - pátek v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)

11.08. - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)

22.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)



Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Živé vztahy – živá farnost

Možná jste zaslechli při nedělních ohláškách „dnes společenství rodin“, možná jste si všimli na nástěnce fotek „účastníků zájezdu“ a možná si říkáte, koho se to týká, kdo tam chodí a proč... V rodině je dobré si říkat, čím žijeme, co nám dělá radost a často to potěší i druhé. Proto jsem se rozhodla Vám – naší farní rodině - napsat, co dělá radost nám. Na podzim se Jára a Eliška Týlovi odhodlali oslovit rodiny v podobné životní fázi - do 15 let společného soužití – a pokusit se vytvořit společenství. Jára má mnohaleté zkušenosti s vedením mládežnických společenství, tyto zkušenosti jsou dobře přenositelné i v případě rodin, i když trošku jiné to je – některé rodiny mají ještě velmi malé děti a žádné hlídání. Z tohoto důvodu jsme se dohodli, že se budeme scházet přibližně jednou měsíčně po nedělní mši sv. na faře, dětem jsme domluvili azyl v Rodinném centru Kašpárek. Samozřejmě, že nemohou být samy, někdy nám pomohla ochotná Janinka, někdy Tereška Lhotáková, někdy se musí maminky vystřídat. Hodně by nám pomohlo, kdyby někoho z farnosti těšilo hrát si s dětmi v době našich setkání. A co je ve společenství rodin na programu? Čteme znovu nedělní evangelium, přemýšlíme a sdílíme, co říká konkrétně nám, společně se modlíme, povídáme si. Už se nám podařilo uspořádat řadu akcí – zimní pobyt na horách, výlet do skalního bludiště ve Mšeně, židovský večer, předprázdninovou rozlučku s promítáním fotek z Izraele a společným obědem, tátové už probírali důležitá témata v Šatlavě. Pravidelně se schází 8 rodin a nepravidelně se přidávají další. Postupně se poznáváme a je moc milé, když vedle sebe sedíme v kostele, víme, jak se kdo jmenuje, co rád dělá, jak se umí smát... Po prázdninách se sejdem na výletě do Želíz v sobotu 21. září. Jsme otevřené společenství a rádi přijmeme další členy, ani ta podmínka – do 15 let společného soužití, není nijak striktní. Další informace můžete získat u Járy – Jaromir.Tyle@seznam.cz.

Jiřina Chlebovská



Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
ČERVENEC - SRPEN 2013



Boží moudrost je lampa našich každodenních rozhodnutí

Chvalozpěv, **Pane, dej mi moudrost** (Mdr 9, 1-6.9-11), uvádí větší část rozsáhlejší modlitby, vložené do úst krále Šalomouna, který je v biblické tradici považován za panovníka navýsost spravedlivého a moudrého. Nabízí nám jej 9. kapitola knihy Moudrosti, jednoho ze spisů Starého zákona, složeného v řečtině nejspíše v egyptské Alexandrii na prahu křesťanské éry. Dýchá z ní výraz velmi živého judaismu, jež zrodila hebrejská diaspora v helénistickém světě.



V podstatě nám tato kniha předkládá tři proudy teologického myšlení: blaženou nesmrtnost jako konečný přístav života spravedlivého člověka (srov. kap. 1-5); moudrost jako Boží dar a vůdce věřícího v jeho životních rozhodnutích (srov. kap. 6-9); dějiny spásy, především základní událost vysvobození z egyptského otroctví, jako znamení onoho boje mezi dobrem a zlem, který vyústí do plné spásy a vykoupení (srov. kap. 10-19).

Šalomoun žil deset století před tímto inspirovaným autorem knihy Moudrosti; byl však považován za praotce a ideálního tvůrce veškeré pozdější sapienciální tvorby. Hymnická modlitba vložená na jeho rty je slavnostní invokací adresovanou „Bohu otců a Pánu milosrdenství“, aby udělil velmi cenný dar moudrosti.

V našem textu je zřejmá narážka na scénu, kterou líčí 1. kniha královská, když se Šalomoun na počátku svého kralování odebral na posvátná návrší Gibeonu, kde stála svatyně, a po slavení velkolepé oběti měl v noci zjevení ve formě snu. Když ho sám Hospodin vybízí, aby prosil o nějaký dar, odpovídá: „Kéž bys dal svému služebníku srdce vnímavé, aby mohl soudit tvůj lid a dovedl rozlišovat mezi dobrem a zlem“ (1 Král 3, 9).

Podnět poskytnutý touto Šalomounovou invokací pak rozvíjí náš chvalozpěv řadou apelů na Pána, aby udělil nenahraditelný poklad, kterým je moudrost.

V úryvku, který vybrala liturgie chval, nacházíme dvě naléhavé prosby: „Dej mi moudrost ... Sešli ji ze svatých nebes, od trůnu své slávy“ (Mdr 9, 4.10). Bez tohoto daru si člověk uvědomuje, že je bez vůdce, téměř zbaven polárky, která umožňuje orientovat se při mravních rozhodnutích života: „Jsem člověk křehký a krátkého věku, který jen málo chápe právo a zákony ... bez moudrosti od tebe nebude znamenat nic“ (vv. 5-6).

Je snadné vytušit, že tato „moudrost“ není jen prostá inteligence nebo praktická obratnost, nýbrž spíše účast na myšlení Boha, který „ve své moudrosti stvořil člověka“ (srov. v. 2). Je to tedy schopnost pronikat do hlubokého smyslu bytí, života i dějin a jít pod povrch věcí a událostí, aby se odhalil jejich poslední význam, chtěný Pánem.

Moudrost je jako lampa, která osvětluje naše každodenní mravní rozhodnutí a vede nás po správné cestě, „neboť ví, co se líbí očím Pána a co je správné podle jeho příkázání”. Právě proto nám liturgie chval ukládá modlit se na počátku dne slovy knihy Moudrosti, aby nám Bůh byl nablízku svou moudrostí a „aby byl s námi i v naší námaze” každého dne (srov. v. 10) tím, že nám odhalí, co je dobré a co zlé, co je spravedlivé a co nespravedlivé.

Ruku v ruce s Boží moudrostí s důvěrou vykračujeme do světa. Pevně se jí držíme a máme ji rádi manželskou láskou podle Šalomounova příkladu, který podle knihy Moudrosti vždy vyznával: „Zamiloval jsem si ji a od svého mládí jsem ji vyhledával. Zatoužil jsem si ji přivést jako nevěstu a stal jsem se milovníkem její krásy” (8, 2).

Ve stopách svatého Pavla, který definoval Krista jako „Boží moc a Boží moudrost“ (1 Kor 1, 24), rozpoznali v Kristu Boží moudrost též církevní Otcové. Ukončeme proto nyní modlitbou svatého Ambrože, která se obrací ke Kristu takto: „Nauč mě slovům bohatým na moudrost, protože Tys Moudrost! Otevři mé srdce, Ty, kterýs otevřel Knihu! Otevři onu bránu, jež je v nebi, protože Ty jsi Brána! Kdo tam vstoupí skrze Tebe, bude vlastnit Nebeské království; kdo tam vstoupí skrze Tebe, nezklame se, protože se nemůže mýlit ten, kdo vstoupil do přibytku Pravdy!

bl. Jan Pavel II.

Boží vůle jako inspirace

Boží vůle není zapsána někde v dalekých nebeských prostorách, ale v srdci mé svobody je bytostně obsažena jako inspirace. Proto mé osobní vědomé sebeformování a plnění vůle Boží jsou jedním a týmž konáním. Lidské jednání je syntézou lidského a Božského. Pramení plně z člověka a plně z Boha, představuje zcela svobodu a zcela milost a je zakotveno v nerozlučné jednotě těchto dvou. Božská milost v centru lidského jednání však vůbec neničí naši svobodu, ani ji neomezuje, ale podporuje ji a jaksi naši svobodu uskutečňuje. Lidské jednání tedy znamená souhlas, harmonii svobody a milosti, je to jejich syntéza.

Protikladnost svobody a milosti, jak se o nich mluví, protiklad mezi člověkem a Bohem, ty vyplývají z mylně chápané rovnosti úrovní. Představujeme si je jako dvě veličiny na téže úrovni proti sobě, musí se navzájem vylučovat. Ve skutečnosti však jsou přece ve vztahu vertikálním, v komplementárním řádu harmonie. Tak jako se Otec a Syn v Božské trojici navzájem od sebe liší přestože jsou sjednoceni, jsou také svoboda a milost v lidském aktu sjednoceny a přitom přece od sebe rozlišeny. Tak jako je Duch neoddělitelný od Otce a od Syna, tak vyplývá svobodné konání člověka z obou, totiž ze svobody a z milosti.

Čím je mé konání svobodnější, tím zřetelněji zde přistupuje Bůh, a čím je Bůh silnější ve mně a ve svém působení, tím svobodnějším se stávám. Svoboda a milost jsou samy k sobě v přímém poměru a nikoliv v obráceném, jak tomu bývá u dvou věcí stejné povahy nebo stejného řádu. Kdyby mezi svobodou a milostí byl jenom vnější vzájemný vztah, interakce, pak by došlo k opozici a nakonec i k vzájemnému potírání. Jde přece o hluboce vnitřní a navzájem se doplňující vztah ve vstřícném pronikání.

Ne, Boží vůle, kterou v sobě cítím, to není žádný předem vyhotovený plán, podle kterého musím postupovat, ale je to nenápadné, jemné dotýkání, povzbuzování, tajuplný impuls, který mě uvádí do pohybu na mé vlastní linii, zcela jak to odpovídá mé povaze a zcela v souladu s mým cílem, v němž hledám svou vlastní seberealizaci. Pro mne tedy znamená jednání podle Boží vůle vlastně seberealizaci, hluboké naplnění toho, co je mou osobností .

Protože Kristus je vzorem pro každou lidskou bytost, je tedy dokonalým člověkem, protože žije v plné závislosti na Otci. Dokonalost jeho lidské povahy je logickým důsledkem jeho bezpodmínečného podřízení

se Otci. V bibli čteme: „Poslušností došel dokonalosti…“ (Žd 5,8) (29-30)

Mezi Bohem a člověkem není ani stejnojmennost ani dvojsmyslnost, nýbrž analogie, to znamená vzájemná podobnost. Protože obojí není na stejné úrovni, nemůže zde dojít k žádnému konfliktu, neexistuje žádné vzájemné vylučování, ale zcela naopak: vnitřní doplňování.

Moje lidská podstata je vlastně svým způsobem „vzýváním Boha” a tedy mým povoláním. Budu-li je následovat, budu následovat Boží volání v sobě a budu tak plnit své povolání. Chtít něco, co si přeji z hloubi srdce, to znamená postřehnout v srdci Boží vůli.

Henri Boulad

Rozhodnutí

Strach se rozhodnout

Někteří lidé s volbou životního stavu otálejí. Není to jejich vědomé rozhodnutí, jsou jakoby ochromeni strachem, bojí se nejistoty, chybí jim naděje do budoucnosti. Definitivní rozhodnutí o trvalém životním závazku stále odkládají. Raději žijí ze dne na den a čekají, že se stane něco, co jim pomůže se rozhodnout. Sami se k takovému kroku ještě necítí připraveni.

Společnost jejich nejistotu a obavy z budoucnosti jen podporuje. Jak se mám pro něco rozhodnout, když všechno je tak provizorní, všechno jako by ztratilo svou hodnotu? Pro co žít? Není lepší nic neplánovat a brát věci jen tak, jak samy přicházejí?

Konzumní styl života nám vnucuje takovou životní úroveň, že se zdá zcela nemožné založit rodinu. Vystačíme s penězi? A co když nenajdeme žádný byt? Nebo práci?

Svou roli hraje i strach z omylu. Je to pro mě opravdu ta správná cesta? Je to ten správný člověk? Je to přece na celý život! Nerozhodnost se stává chronickou. Strach ochromuje.

V takových případech je potřeba mít odvalu a důvěřovat Boží lásce. Víím, že mě Bůh miluje – jen tak najdu odvalu k životu! Když se Otec stará o nebeské ptactvo a polní kvítí, myslíš, že se nebude starat o tebe?

Půjdu však ještě dál: Ani víra v Boží lásku už dnes k tomu, abychom znovu skutečně doufali, nestačí. Je třeba věřit společně. Protože jen společně můžeme pracovat na vytváření pravdivější, lidštější a křesťanštější společnosti. Společenství je důležité proto, aby v něm mohlo vykvést a uzrát povolání. V jednotě je všechno možné, všechno snadnější. Necítíš se sám, nebojíš se postavit životu tváří v tvář. Ježíš slíbil, že bude přítomen uprostřed těch, kdo jsou spojeni v jeho jménu. A je to právě on – uprostřed nás, v našem společenství – kdo nám může dát světlo, abychom pochopili, odvalu, abychom mohli doufat, a sílu, abychom mohli jít za svými cíli.

Chtěl jsem, ale...

Někdo možná pocítil přání uzavřít sňatek nebo vstoupit do některé řeholní společnosti či komunity; zdálo se mu, že ho Ježíš volá, aby jej následoval po této cestě. Něco mu v tom však zabránilo: nemoc, starost o rodiče, péče o nemocného člověka. Touhu, kterou nosil v srdci, nebylo možné uskutečnit. Ted už je příliš pozdě.

S přibývajícími léty může přijít frustrace, lítost, že člověk nemohl uskutečnit to, k čemu se cítil být povolán. Začne se ptát sám sebe, jaký má jeho život smysl. Myslím, že v takové situaci je třeba dívat se na věci jinak. Nesmíme zaměřovat naše pocity a přání s tím, co od nás žádá Bůh.

To, co pro nás vymyslel on, je určitě lepší než to, co si můžeme vymyslet my. Chce naše dobro víc než my a vede nás k němu lepší cestou, než kterou bychom šli my.

Často se domníváme, že musíme vzít život do vlastních rukou a sami si naprogramovat budoucnost. Já si myslím, že je lepší nechat to na Bohu. To neznamená, že máme být psychicky slabí, neschopní se rozhodnout, že se máme nechat manipulovat svým okolím. Uposlechnutí Boží vůle není slabost, ale odvaha! Odvaha spolehnout se na něj, věřit, že jeho cesty jsou našimi cestami. Odvaha následovat Krista stále novým a nepředvídatelným způsobem. Odvaha vložit celý svůj život Bohu do rukou. To všechno znamená věřit evangeliu. Abychom svůj život mohli darovat, musíme jej mít pevně v rukou. Darovat svůj život Bohu je nejvyšším projevem svobody, rozumu a zralosti.

Tímto aktem z určitého hlediska skutečně umíráme sami sobě, ale zároveň jsme vzkříšeni k novému životu. Tak se nám odhaluje krása a novost plánu, který má Bůh s každým z nás a který je nespočetněkrát bohatší a překvapivější než to, o čem sami sníme. Ten, kdo se svěří do Božích rukou a ponechá vše na jeho vůli, která je výrazem jeho

nekonečné lásky, ten se plně uplatní. Vždyť stojí psáno: ”...kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej” (Mt 16, 25).

Darujeme-li svůj život Bohu, uvědomíme si, že on ví, co je pro nás nejlepší, a že umí psát rovně i na křivých linkách.

Rozhodl jsem se, ale...

Představme si teď, že někdo zřetelně pocítil, kam je volán, a skutečně se tou cestou vydal – například uzavřel sňatek. Pak mu ale partner zemřel, nebo se s ním rozvedl. On si však osamělost nezvolil! Může se stát, že takový člověk není schopen svou novou situací pochopit a přijmout. ‚Měl jsem povolání k manželství,‘ říká si, ‚ale teď jsem sám, bez povolání. Jaký má teď pro mě život smysl?‘ Jiný se rozhodl pro řeholní život, ale pak se ukázalo, že z nějakého důvodu nebyla jeho volba správná. Také on se cítí vykořeněný; nemůže pochopit, proč ”ztratil povolání”...

To, co nám připadá jako vykořelení, se může ”shůry” jevit jako pokračování v cestě, jako její nová etapa, krok vpřed. Povolání není nějaký předmět, který lze získat nebo ztratit; nejsou to šaty, které si oblékneme, a zase svlékneme. Je to, jak jsme si již řekli, životní dobrodružství, pouť, jejíž směr mnohdy neznáme – velice dobře jej však zná ten, kdo nás ve své lásce vede k cíli.

Lidé, kteří ”ztratili povolání”, jsou svou situací vybízeni, aby pochopili to, co musí pochopit každý z nás: v čem tkví základní smysl společného křesťanského povolání. Co má v našem životě skutečnou hodnotu? Být laikem, knězem, misionářem, řeholnicí? Žít na vozíku, trpět psychickou nemocí, pečovat o nepohyblivého příbuzného? Nebo spíše plnit Boží vůli, tedy to, co naplánoval pro každého z nás? (A může to být právě jedna z těchto věcí, ta, kterou bychom nejméně očekávali!) Všichni máme jedno nádherné povolání: plnit to, co od nás žádá Bůh. To je jediná, nejjistější cesta. Nepůjdu do nebe proto, že jsem kněz, nýbrž proto, že jsem plnil Boží vůli. Nechtějme proto být jiní, než jsme, nechtějme dělat něco jiného, než děláme...

I kdyby všechno bylo nejisté, jedna jistota zůstává: To, co Bůh chce především, co se mu nejvíce líbí, je to, že miluji, že chci být tak jako on láskou. Jeho největším přáním je, abychom se navzájem milovali a v jednotě vytvořili rodinu Božích dětí. Na konci života nebudeme souzeni podle toho, pro jaké povolání jsme se rozhodli, ale podle toho, nakolik jsme milovali.

To, co má v našem životě skutečnou hodnotu, co přetrvává, je láska, přeměna našeho života v dar. Všichni máme jedno povolání: smět milovat, milovat, to je pravé křesťanské povolání, v němž se plně realizují, protože mě činí podobným Bohu, který je Láska.

Fabio Ciardi